

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce:

V. G.,
státní příslušník R. f.,
bytem X,
zastoupen Mgr. Andrejem Vacíkem,
advokátem se sídlem Smrčinská 4, Praha,

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 12. 2017, č. j. MV-49497-9/SO-2015,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 1. 2015, č. j. OAM-43471-37/DP-2011 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žalobcovu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě pro nesplnění podmínky uvedené v § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalobce nedoložil, že by v době svého předcházejícího dlouhodobého pobytu od 2. 7. 2009 do 1. 7. 2011 plnil účel pobytu, neboť v uvedeném časovém rozmezí strávil v České republice pouze X dní z možných X dnů.

2. Žalobce namítá, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou založena na nesprávném právním posouzení. Jak už žalobce uvedl v průběhu správního řízení, správní orgán I. stupně vycházel při stanovení počtu dní, které žalobce strávil na území České republiky, bez dalšího pouze z údajů ze svých informačních systémů, jež dále neprověřoval. Pouze žalobci doporučil prokázat opak razítky v pasu, který měl však žalobce nově vydaný. Ve skutečnosti se žalobce mimo území České republiky zdržoval v každém roce asi 3 měsíce, zbytek času byl zde. V období od června do září 2011 se jeho manželka paní L. F. léčila v R., a proto jí musel být nablízku. Žalobce je nicméně přesvědčen o tom, že zákon o pobytu cizinců nestanoví, že by se musel na území České republiky nacházet po určitý počet dní, aby naplnil účel pobytu – klíčová je skutečná povaha činnosti žalobce, který zde aktivně vykonává podnikatelskou činnost jako jednatel společnosti I., s. r. o. (dále jen „I.“), za niž sjednává obchody, plní zákonem stanovené povinnosti a platí daně a odvody na sociální a zdravotní pojištění a jiné povinné platby. Žádná závažná překážka pobytu žalobce v České republice ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců tak neexistuje a její dovozování je nezákonné (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151).
3. Dále žalobce namítá, že se správní orgány nezabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Jelikož z týchž důvodů bylo vydáno zamítavé rozhodnutí i žalobcově manželce (řízení o její žalobě je zdejším soudem vedeno pod sp. zn. 54 A 2/2018 – pozn. soudu), jež je druhou a současně jedinou další jednatelkou společnosti I., nebude mít tato společnost na území České republiky žádného ze svých dvou jednatelů. Žalobce a jeho žena zde žijí již X let, jsou zcela začleněni do zdejšího sociálního, kulturního a podnikatelského prostředí a mají zde řadu přátel. Oba také dosáhli věku X let a žalobcův zdravotní stav je chatrný. V R. naopak žádné vazby nemají a nutnost začlenění zpět do tamní společnosti by pro žalobce s ohledem na jeho věk představovalo psychickou újmu.
4. Konečně žalobce poukazuje na to, že správní řízení trvalo 6 let.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž většinu námitek již vypořádala, a nad rámec toho uvedla, že nemá za to, že by napadené rozhodnutí mohlo mít závažný dopad do života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť shodně bylo rozhodnuto o žádosti jeho manželky; ostatně pokud v R. strávil ve vymezeném časovém období X dnů (a v České republice jen X), návrat do vlasti mu jistě psychické potíže nezpůsobí. Dlouhodobost předchozího pobytu žalobce v České republice nehraje roli. Je nesporně ve veřejném zájmu, aby cizinci plnili účel pobytu, a pokud se tak, neděje je vydání příslušného víza bezúčelné.

6. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Žalobce měl v České republice od 2. 7. 2009 do 1. 7. 2011 povolen pobyt k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Dne 8. 6. 2011 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti tohoto povolení. Dne 20. 9. 2013 proběhl výslech žalobce, při němž mj. uvedl, že v roce 2012 byl v ČR asi X dní a v roce 2013 asi X dní, avšak starý cestovní pas, který by to dokládal, již odevzdal a nechal si vystavit pas nový. Součástí správního spisu je dále sdělení Velvyslanectví České republiky v M. ze dne 11. 1. 2012, z něž plyne, že žalobce v ČR nepobývá ani nepodniká, jen tam občas cestuje, a tudíž neplní účel pobytu; to je doloženo kopií celého žalobcova cestovního pasu užívaného v rozhodném období. Dne 23. 9. 2014 se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a předložil lékařskou zprávu z D. městské nemocnice, podle níž byla paní L. F. v období od 9. 9. 2011 do 23. 9. 2011 hospitalizována na chirurgickém oddělení pro dlouhodobě se nehojící ránu po o. s. proběhnuvší v červnu téhož roku. Dne 27. 10. 2014 se žalobce k podkladům vyjádřil v tom smyslu, že předložil všechny zákonem požadované podklady a že poznatky Velvyslanectví České republiky v M. jsou jen nepodloženými domněnkami, neboť žalobce nenese odpovědnost za to, pokud mu razítko na hraničním přechodu nebylo do pasu vyznačeno. Poukázal také na přílišnou délku řízení. Opětovně se žalobce seznámil s podklady dne 17. 12. 2014 a následně se k nim vyjádřil shodně jako dne 27. 10. 2014. Dne 30. 1. 2015 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 tohoto rozsudku. V něm po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení shrnul, že shledává rozpor mezi výpovědí žalobce a údaji (razítka) v jeho cestovním dokladu. Požadavek na předložení kopie cestovního pasu není pouze formální, nýbrž slouží k ověření toho, zda cizinec plní účel pobytu, přičemž pouze krátké návštěvy ČR a faktické nevykonávání podnikatelské činnosti nelze za plnění účelu pobytu pokládat. Skutečnost, že žalobce předložil nový cestovní doklad (vydaný jen několik dní před podáním žádosti), pokládá správní orgán I. stupně za účelové jednání, které mělo správnímu orgánu I. stupně zamezit v ověření skutečné délky pobytu žalobce v ČR v rozhodném období. Poznatky Velvyslanectví České republiky v M. žalobce nevyvrátil a svůj starý cestovní pas nepředložil. Tyto poznatky není způsobilé vyvrátit ani ničím nepodložené tvrzení, že mu nebyla do pasu vyznačena příslušná razítka, pokud navíc razítka z českých a r. hraničních přechodů vzájemně korespondují. Rozhodnutí nebude představovat zásah do soukromého a rodinného života žalobce, neboť shodná žádost jeho manželky byla rovněž (z téhož důvodu) zamítnuta a žalobce nemá žádné zdravotní problémy, které by mu bránily vycestovat. Vycestováním nebude ani zasaženo do jeho vlastnického práva k nemovitým věcem v jeho vlastnictví na území ČR.
7. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, s tím, že účel pobytu plní, vykonává funkci jednatele společnosti I. a platí daně; správní orgán I. stupně nezjistil stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Po stručné rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a nosných důvodů prvostupňového rozhodnutí se se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnila. Žalobce nepředložil žádné důkazy o tom, že by pobýval na území ČR déle, než vyplývá z razítek vyznačených v kopii jeho starého cestovního pasu (např. předložením originálu cestovního pasu s odlišnými údaji), a tvrzení o tom, že mu byla razítka vyznačena chybně (popř. vůbec), nijak nedoložil (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50). Tvrzení o nepřítomnosti v ČR z důvodu hospitalizace jeho manželky zdaleka nepokrývá celé časové období. Žalovaná za daných okolností a v souladu s právním názorem NSS vysloveným v rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81,

nepokládá za účelné, aby byl žalobce nadále držitelem povolení k dlouhodobému pobytu. Je pravda, že zákon o pobytu cizinců nestanoví přesný počet dnů, po který zde musí cizinec pobývat, aby plnil účel pobytu, je však nezbytně nutné, aby plnil jeho účel (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014-51). K občasným návštěvám ČR slouží jiné instituty zákona o pobytu cizinců.

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O věci soud rozhodl postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaná uvedla, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí, a žalobce ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil.
9. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.
10. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
11. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.
12. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ministerstvo cizinci dlouhodobé vízum neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
13. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
14. Žalobce nejprve namítá, že správní orgány pochybily, pokud při stanovení počtu dní, jež žalobce strávil na území České republiky, vycházely pouze z kopie jeho cestovního pasu z rozhodného období a nezohlednily možné pochybení pohraničnicků spočívající v chybném vyznačení (resp. nevyznačení) některých razítek. Soud se nicméně zcela ztotožňuje s žalovanou (a jí citovanými závěry Nejvyššího správního soudu vyslovenými v rozsudku ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50), která v napadeném rozhodnutí poukázala na to, že toto své tvrzení žalobce nepodložil žádnými důkazy, a proto jeho argumentace postrádá relevanci. Jen teoretický poukaz na možné pochybení, nepodložený důkazy o konkrétním pochybení pohraničnicků, správních orgánů, nebo Velvyslanectví České republiky v M., které správním orgánům kopii cestovního dokladu žalobce poskytlo, není způsobilé vyvrátit zjištění vyplývající z kopie cestovního dokladu, který

žalobce užíval v rozhodném období. Pokud by žalobce například předložil originál tohoto cestovního dokladu, který by obsahoval údaje odlišné od údajů obsažených v pořízené kopii, byla by situace jiná. Za daných okolností však soud tuto námitku pokládá za nedůvodnou.

15. Dále žalobce namítá, že správní orgány věc nesprávně právně posoudily, pokud se zabývaly primárně počtem dnů, které žalobce ve vymezeném období na území ČR strávil (a nízký počet dnů posléze vyhodnotily jako závažnou překážku pobytu žalobce na území), namísto hodnocení skutečné povahy podnikatelské činnosti žalobce v ČR. Soud předepisuje, že se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že žalobce neplnil účel tohoto typu pobytového povolení, a odkazuje se na závěry napadeného rozhodnutí. Žalobci lze dát za pravdu v tom, že zákon o pobytu cizinců nestanoví přesný počet dnů, po který musí žalobce na území ČR pobývat, aby bylo možno pokládat účel jeho pobytu za naplněný; ostatně to uvedl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014-51: *„zákon o pobytu cizinců skutečně nestanoví počet dnů, během kterých musí cizinec pobývat na území České republiky, aby mu mohlo být prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu. Posouzení délky pobytu s ohledem na to, zda cizinec naplnil účel jím deklarovaného pobytu, proto bude vždy záležet na zjištěných okolnostech daného případu. Pokud stěžovatel z povolené doby dlouhodobého pobytu v trvání X let prokazatelně pobýval v České republice jen X dní a přitom náležitě neprokázal svou aktivní podnikatelskou činnost, nenaplnil účel uděleného povolení k pobytu.“* Počet dní je tedy podle NSS pouze jedním z ukazatelů, z nichž lze usuzovat na to, zda cizinec účel pobytu plní či nikoli. Podle přesvědčení krajského soudu se však v žádném případě nejedná o kritérium, které by bylo pouze doplňkové a které by nehrálo žádnou roli v případě, že právnická osoba, jejímž společníkem nebo statutárním orgánem cizinec je, zde vyvíjí jakoukoli podnikatelskou činnost. Institut dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě je totiž vázán na osobu tohoto cizince s tím, že jeho aktivní role ve fungování předmětné obchodní společnosti je nezbytná. Nelze odhlédnout od toho, že cizinec je povinen plnit účel pobytu tím, že činnost, pro niž je pobytové povolení vydáno, v rozhodném období vykonává alespoň *převážně* (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69), a – jak to plyne z § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců – vykonává ji *na území České republiky*. Žalobce pobýval v ČR podle zjištění učiněných správními orgány, které se žalobci nepodařilo zpochybnit, pouhých X z možných X dní. Předcházející pobytové povolení tak využil pro účely podnikání v České republice jen z pouhých 4 %. Za daných okolností má soud za to, že je v podstatě vyloučen závěr, že tím byl účel pobytu naplněn. Ostatně i NSS v již citovaném rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014-51, poukázal na to, že podnikání je ze své definice činností soustavnou (srov. § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů). Ani skutečnost, že společnost I. přes zřídka a jen krátkodobé pobyty žalobce-jednatel (jakož i druhé jednatelky, jak je soudu známo z řízení vedeného pod sp. zn. 54 A 2/2018) na území ČR určitou obchodní činnost vykonává (jak o tom svědčí vyjádření žalobce při výsledku proběhnuvším dne 20. 9. 2013 i účetní závěrky ve sbírce listin dostupné v obchodním rejstříku), sama o sobě nedostačuje pro závěr, že žalobce účel pobytu plnil. Naopak to opodstatňuje závěr žalované, že pro takový způsob podnikání v České republice lze využít i jiné, méně privilegované instituty zákona o pobytu cizinců. Námitka je nedůvodná.
16. Dále žalobce namítá, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí. Soud k tomu uvádí, že povinnost správních orgánů posuzovat přiměřenost rozhodnutí zejména vzhledem k soukromému a rodinnému životu cizince je mimo jiné

vedena snahou naplnit závazky vyplývající z norem mezinárodního práva [čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“)]. V této souvislosti je však třeba připomenout, že z citované mezinárodní smlouvy vyplývá povinnost posoudit možný dopad do práva jednotlivce, jestliže tento hájitelným způsobem tvrdí (angl. *has an arguable claim*), že existují důvody se domnívat, že toto právo bude porušeno [srov. Evropský soud pro lidská práva: Leander proti Švédsku, rozsudek ze dne 26. 3. 1987, stížnost č. 9248/81, § 77 písm. a)]. Z prvostupňového rozhodnutí soud zjistil, že správní orgán I. stupně se posouzením přiměřenosti rozhodnutí zabýval, přičemž se vyjádřil k soužití s manželkou, které rovněž nebyl prodloužen dlouhodobý pobyt, k vlastnictví domu a zdravotnímu stavu žalobce, což jsou skutečnosti, které v řízení vyšly najevo. Žalovaná se touto otázkou v napadeném rozhodnutí zvláště nezabývala, neboť takovou odvolací námitku žalobce nevznesl. V žalobě žalobce nepřiměřenost dopadu rozhodnutí spatřuje v tom, že zde s manželkou žijí již X let, jsou začleněni do zdejšího sociálního, kulturního a podnikatelského prostředí a mají zde řadu přátel; dále argumentuje svým vysokým věkem a neuspokojivým zdravotním stavem. Tyto jen zcela obecně tvrzené důvody bez bližší konkretizace podle přesvědčení soudu nelze považovat za hájitelná a podložená tvrzení o zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Předchozí dlouhodobý legální pobyt na území České republiky je jistě jedním z faktorů, který je třeba zohlednit, ovšem v řízení se zjistilo, že žalobce zde (alespoň v rozhodném období) pobýval minimálně a naopak trávil mnoho času v R. Jeho tvrzení o tom, že tam nemá žádné zázemí, proto soud nepokládá za věrohodné. I pokud by skutečně zázemí postrádal, žalobce navzdory svému tvrzení nedoložil, že by trpěl jakoukoli chorobou, tím méně že by mu jeho zdravotní stav bránil v tom si obstarat obživu (ostatně v žádosti tvrdil, že hodlá v ČR i nadále podnikat). Ani žalobcův vyšší věk mu nebrání začlenit se do společnosti ve své vlasti (pakliže se z ní vůbec někdy vyčlenil), ostatně se tam může vrátit se svou manželkou.

17. Jde-li o námitku, že správní orgány nezohlednily, že společnost I. nebude mít v ČR žádného ze svých dvou jednatelů, podotýká soud, že tato otázka není předmětem hodnocení přiměřenosti podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Všechna kritéria, z nichž může správní orgán přiměřenost hodnotit, jsou vztažena k osobě cizince (nikoli k právnickým osobám, jichž je společníkem a/nebo statutárním orgánem) a cílem tohoto ustanovení je chránit soukromý a rodinný život tohoto cizince, což je povinností České republiky plynoucí z jejích mezinárodních závazků (k tomu viz výše). Společnosti I. jakožto právnické osobě žádné takové právo nesvědčí a Česká republika nenesе žádnou odpovědnost za její fungování v situaci, kdy nebude žádný z jejích jednatelů mít povolen pobyt na území České republiky. Řešení tohoto problému je záležitostí společníků této společnosti, jimiž jsou právě žalobce a jeho manželka, přičemž dosud společnost patrně fungovala i přesto, že žalobce i jeho manželka pobývali na území České republiky jen občasné. Ostatně žalobci jako podnikateli jistě není nutné zdůrazňovat, že výměna jednatele, popřípadě zaměstnání výkonného ředitele je relativně snadnou záležitostí.
18. Námitka, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí, je nedůvodná.
19. Žalobce konečně namítá, že správní orgány nedodržely lhůty pro vydání rozhodnutí. Ze správního spisu soud zjistil, že řízení probíhalo od 8. 6. 2011 (podání žádosti) do 7. 12. 2017 (vypravení napadeného rozhodnutí), tedy více než pět let. Žalobci lze dát za pravdu potud, že lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené zákonem o pobytu cizinců byly

podstatně překročeny. Překročení lhůt pro vydání správního rozhodnutí je jistě vadou řízení, nikoli však takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť nedodržení lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce. Soud podotýká, že nebyl-li žalobce v průběhu řízení spokojen s jeho délkou, mohl požádat nadřízený správní orgán, aby učinil opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, a v případě, že by i nadřízený správní orgán byl pasivní, mohl podat žalobu na ochranu proti nečinnosti, což však neučinil.

20. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými a ani z obsahu správního spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 1. listopadu 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu